

Beter

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Maarten
van der Weijden

Beter

Ambo|Anthos
Amsterdam

Eerste druk 2009
Negentiende druk 2019

ISBN 978 90 263 3751 2

© 2009 Maarten van der Weijden

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap, Amsterdam

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Foto voorzijde omslag © Bas Czerwinski

Foto achterzijde omslag © Mark Kohn

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Ik zie mezelf uit het water klimmen. Ik zie mezelf neerploffen op het schavot waar straks de ceremonie zal zijn. Ik kan het niet geloven: ben ik echt olympisch kampioen? Als ik weer opsta krijg ik Pieter in mijn armen die als een dolle heen en weer springt.

‘Doe maar rustig,’ zeg ik.

‘Je hebt het geflikt, je hebt gewonnen!’ schreeuwt Pieter.

Ik zie dat ik aan alle kanten gefeliciteerd en geknuffeld word. Ik zie Marcel en loop naar hem toe. Ik zie ongeloof en verbazing in zijn ogen. ‘Het is gelukt,’ zeg ik tijdens onze omhelzing.

Bij de persconferentie stellen de media vragen over hoe ik mijn leukemie overwonnen heb.

‘Ik heb mijn leukemie niet zelf overwonnen. Ik ben gaan liggen en heb het ondergaan. De onderzoekers, de artsen, KWF Kankerbestrijding en haar donateurs, dat zijn de mensen die mijn herstel mogelijk hebben gemaakt.’

Als de ergste hectiek voorbij is loop ik naar mijn spullen in de atletentent. Mijn telefoon zit bomvol sms’jes en gemiste oproepen. Ik open het sms’je van Daisy.

‘Gefeliciteerd lieverd, je bent een kanjer.’

Ik bel mijn ouders. Mijn vader zegt dat hij het niet kan geloven. Ik bedank hem. Voor alles.

De nachtmerrie

12 maart 2001

‘Jullie zoon heeft een non-operabel gezwel tussen zijn longen.’

Mijn ouders kijken elkaar verstard aan. Mijn vader knijpt krampachtig in de knie van mijn moeder, mijn moeder knijpt in de schouder van mijn vader. Dokter Visser blijft mijn ouders strak aankijken. Hij ontwijkt mijn blik. Het liefst zou ik mijn ouders troosten, een hand op hun schouder leggen of een arm om hen heen slaan, maar dat kan niet. We zitten een paar meter bij elkaar vandaan en ik wil niet in het blikveld van de arts komen. Zolang hij me niet aankijkt is het besef er niet. Zolang het besef er niet is, voel ik me nog steeds heel beroerd, maar heb ik nog geen kanker. Voor mijn ouders is het lot bezegeld. Hun angstige blikken gaan voortdurend naar elkaar, de arts en mij.

Als dokter Visser zijn diagnose nader begint toe te lichten, zie ik zijn blik heel even mijn kant op gaan. Als ik terugkijk, schrikt hij. Vervolgens richt hij zich weer tot mijn ouders. De arts noemt het non-operabele gezwel tussen mijn longen ‘waarschijnlijk lymfeklierkanker’. Hij klinkt niet overtuigd, ook al is er nu een diagnose. Ik luister aandachtig naar zijn uitleg en neem alles in me op. Toch kan ik het niet helpen dat als de arts pauzeert, mijn gedachten teruggaan naar het begin van het gesprek.

‘Jullie zoon heeft een non-operabel gezwel tussen zijn longen.’

Ik zeg het een paar keer tegen mezelf. De arts kijkt me aan. Het

doet me niet zoveel. Het lijkt alsof het niet over mij gaat. Ik zoek naar praktische oplossingen. Het woord 'non-operabel' klinkt gevaarlijk. Als je kanker niet kunt opereren, ga je dan dood? De uitleg van de arts heeft wel lang genoeg geduurd. Ik begin aan mijn constructieve vragen.

'We kunnen een operatie toch proberen?' vraag ik. 'Niet gescho- ten is altijd mis.'

Niemand antwoordt. Mijn ouders houden elkaar nog steeds ste- vig vast. Af en toe snikken ze. Mijn vraag zorgt ervoor dat dokter Visser zijn hoofdstuk diagnose afrondt en verder gaat met het hoofdstuk protocol. Ik kan niet in dit ziekenhuis behandeld wor- den, ik moet naar het vU-ziekenhuis in Amsterdam en ik zal waar- schijnlijk kaal worden. Hij kan niet zeggen hoeveel kans ik heb om te genezen, maar hij gelooft wel dat ik beter zal worden.

Dokter Visser geeft ons een hand en wenst ons sterkte. Als hij de kamer verlaat, wordt de ruimte opeens gevuld met intimiteit. We vliegen elkaar in de armen en huilen. We weten niet zo goed wat we tegen elkaar moeten zeggen. Mijn moeder vraagt zich af waarom dit mij, en dus ook hun, moet overkomen. Mijn vader en ik halen onze schouders op. Ondanks het vreselijke nieuws voel ik me niet zo heel slecht. Ik heb me zelden geliefder gevoeld dan tijdens deze intieme knuffel.

In het ziekenhuis gaat mijn telefoon. Ik geef hem aan mijn vader, die opneemt. Het is een vriend van mij. Ik gebaar naar mijn vader dat ik daar nu even geen zin in heb. Op dit moment heb ik genoeg aan mezelf en mijn ouders. Mijn vader is geveleid door de getoonde interesse en begint te vertellen hoe erg het allemaal is.

'Het is niet goed,' zegt hij. 'Maarten heeft een non-operabel ge- zwel tussen zijn longen. Hij zal waarschijnlijk sterven.'

Als hij heeft opgehangen probeer ik mijn vader ervan te overtui- gen dat de werkelijkheid anders is. Er is kans op herstel en genezing en die kans is aanzienlijk. Dat zei de arts net zelf.

‘Het is niet goed, Maarten,’ herhaalt mijn vader.

Het goede nieuws is dat we naar huis mogen. We moeten wachten tot er een bed vrij is op de afdeling hematologie in het VU-ziekenhuis. We stappen een nieuwe wereld binnen. De wereld na de diagnose kanker. Alles wat we horen, zien, ruiken of voelen is nu anders dan vóór de diagnose. Het lijkt alsof alles intenser is, maar ook vergankelijker. Ik zie een eind in een meer zwemmen en besef dat de kans groot is dat die eind langer van de aardse schoonheid zal genieten dan ik.

Die avond is ons gezin op volle sterkte. Etta, mijn twee jaar oudere zus, is ook thuis. Het vrijstaande huis in Warmenhuizen vult zich, net als de ziekenhuiskamer, met intimiteit. Een hechter gezin zijn we misschien wel nooit geweest. Mijn moeder is aan het douchen en ook Etta is boven. Mijn vader en ik zitten dicht tegen elkaar aan op de bank. We weten het niet meer zo goed en zoeken vertrouwelijkheid en warmte bij elkaar.

‘Dit is niet goed,’ zegt hij weer.

Ik leg mijn vader nogmaals uit dat de arts heel duidelijk heeft gezegd dat er kans op genezing is en dat we moeten afwachten wat er gaat gebeuren.

‘Je kunt er zo weinig aan doen,’ zeg ik luchtig. ‘Een gedeelte van de mensen met deze diagnose haalt het en een gedeelte haalt het niet. Ik weet zeker dat ik bij de sterksten hoor, en ik hoor zeker bij degenen die het snelste kunnen zwemmen.’

We weten het niet. Ik zeg dat ik liever een zwemwedstrijd zou hebben gehad. Daar heb je ook een goede en een slechte afloop, maar bij een zwemwedstrijd heb je over de afloop meer controle.

Mijn vader zegt dat hij het mooi vindt om te zien hoeveel mensen er om me geven. Dat heb ik hem nooit eerder horen zeggen. Mijn vader is een man die alles heel praktisch bekijkt. Als er een probleem is, kan hij normaal gesproken heel goed oplossingen aan dragen. Nu kan hij dat niet.

‘Het kan beide kanten opgaan,’ beredeneert hij. ‘Je kunt sterven of genezen.’ Waarschijnlijk denkt hij na over hoe we beide wegen het beste kunnen bewandelen. We sluiten af met een liefdevolle knuffel. Weer zegt mijn vader iets wat ik nog nooit van hem heb gehoord: ‘We zullen wel zien.’

De trap treden kraken als mijn vader naar boven gaat om te douchen en mijn moeder tegelijkertijd naar beneden komt. Ze komt naast me zitten en geeft me een nog grotere knuffel dan ik net van mijn vader heb gekregen. Ze zegt dat ze het zo oneerlijk vindt. Dat er zo veel misdadigers zijn die het meer verdienen dan ik.

‘Waarom moet jij dit nou hebben?’ vraagt ze.

Laatst heeft mijn moeder ergens een stel jongens zien staan. Ze kende die jongens, want ze hebben in haar klas gezeten. Mijn moeder is basisschoollerares. De jongens hadden vervelende dingen geroepen naar mensen die langsliepen. Misschien hadden ze zelfs wel wat gestolen of iets anders crimineels gedaan. Waarom moet dan uitgerekend haar zoon kanker krijgen? Het zou toch veel eerlijker zijn als iemand die minder lief en aardig was zo iets zou overkomen? Of gewoon iemand die minder van zijn leven maakte dan ik? Ik ben succesvol op de universiteit met mijn studie wiskunde en succesvol met mijn zwemmen; de wereld ligt aan mijn voeten. Dan is het toch niet rechtvaardig dat uitgerekend ik ziek word?

Ik houd mijn moeder vast en troost haar. Ze wil toch niet echt dat die jongens, hoe doelloos en crimineel ze misschien ook mogen zijn, kanker zouden hebben?

‘Nee, dat niet,’ zegt ze. ‘Maar liever zij dan jij.’

Door de warme douche zijn mijn moeders wangen nog roder geworden. Ze ziet er frisser uit dan in het ziekenhuis, maar haar ogen zijn onverminderd rood. Ik vraag me af hoeveel pijn ze heeft. Ik denk dat het erger is voor een moeder om te horen dat haar kind kanker heeft dan voor het kind zelf. Ik troost haar nogmaals.

‘O, Maarten,’ zegt ze. ‘Ik wil je niet kwijt. Je mag niet doodgaan. Ik hou zoveel van je. Ik kan niet zonder je.’

Ik druk mijn moeder nog steviger tegen me aan. Mijn wangen zijn nat. Van mijn eigen tranen, maar ook van die van mijn moeder.

‘Als ik het niet haal,’ zeg ik. ‘Dan hoop ik dat de chemokuren me zwaar zullen vallen, met veel complicaties. Dan heb ik tenminste zelf ook het gevoel dat ik er alles aan gedaan heb.’ Mijn moeder kijkt me met vermoeide ogen aan. ‘O, Maarten,’ zegt ze. ‘Zeg dat nou niet. Laten we hopen dat je weinig bijwerkingen zult hebben van de chemokuren.’

De traptreden kraken weer. Mijn zus is ook klaar met douchen en komt naar beneden. Mijn moeder maakt zich los uit onze omhelzing. Ze zegt nogmaals dat ze van me houdt en gaat dan kijken hoe het met mijn vader is. Mijn grote zus komt naast me zitten. Mensen vinden het grappig als ik Etta ‘mijn grote zus’ noem, omdat ze ruim dertig centimeter kleiner is dan ik. Toch is Etta mijn grote zus.

‘Ik heb net een gesprek gehad met papa,’ zegt ze. ‘Hij vindt dat ik me vooral moet richten op mijn eigen leven, mijn studie en mijn eigen zwemmen. Ik moet me niet schuldig voelen als ik perioden geen tijd heb om jou op te zoeken in het ziekenhuis.’

Ik kijk haar begripend aan. Mijn vader zegt dit soort dingen.

‘Ik wil er wél voor je zijn, Maarten,’ zegt ze. ‘Ik wil dit met jou meemaken. Dan gaat het zwemmen of mijn studie maar even iets minder. Jij bent belangrijker dan andere activiteiten in mijn leven.’

Ik geef haar een kus op haar voorhoofd. Ik zeg dat ik het fijn vind dat ze er voor me wil zijn. We huilen en drogen elkaars wangen, om ze vervolgens weer nat te huilen.

Terwijl de wereld om ons heen doorleeft, lopen wij naar het vU-ziekenhuis. Een groepje studenten fietst lachend voorbij; waarschijnlijk maken ze zich druk om hun eerste toets of feestje. Stapje voor stapje lopen we verder, ons bewust van alles om ons heen, naar de

afdeling hematologie. Dit is de afdeling bloedziekten, veelal varianten van leukemie of lymfeklierkanker. Hier liggen mensen die deze soort kanker hebben gehad of nog steeds hebben. Mijn moeder komt iemand tegen van wie in het dorp bekend is dat ze heel ernstig ziek is geweest.

‘Goh, jij hier?’ vraagt de vrouw.

Mijn moeder ontwijkt haar vraag vakkundig: ‘Ja, ik hier.’

Mijn moeder en ik worden doorgestuurd naar een kamertje aan het einde van de gang. Rechts zijn de zalen waar de kankerpatiënten liggen. Links zijn alle andere kamers: voor de zaalartsen, de koffiekamer van de verpleegkundigen, de toiletten en de douches. Het kamertje waarnaar we doorgestuurd worden, is een soort ontspanningsruimte.

In de kamer zitten een man en een vrouw. De man zit vast aan een infuus. Hij heeft een wit T-shirt aan met een vale, onleesbare tekst. Daaronder draagt hij een trainingsbroek en slippers. De vrouw ziet er bezorgd uit en ze kijken elkaar veel aan. Ze praten over wat de artsen hebben gezegd. Als mijn moeder en ik binnenkomen, valt hun gesprek even stil. Mijn moeder excuseert ons en vraagt of het goed is dat we erbij komen zitten. De vrouw staat op en zegt rustig dat we er natuurlijk bij kunnen komen. Wij hebben het meeste recht om hier te zijn. Zij en haar man gaan wel terug naar zijn zaal, ze waren hier alleen maar om wat privacy op te zoeken. ‘Dat is wel fijn als je zo lang op een zaal moet liggen,’ zegt de vrouw.

Mijn moeder knikt begrijpend.

Als we alleen zijn, heb ik nauwelijks door dat we in een ziekenhuis zijn. Het is een vrij kaal kamertje. Mijn moeder en ik kijken in eerste instantie overdreven geïnteresseerd naar alle oninteressante dingen in de kamer; de tijdschriften, de banken. Er staat ook een stapel met allerlei bordspelletjes. Ik vraag of mijn moeder zin heeft om een spelletje te doen. Ze heeft er geen zin in.

Na een tijdje komt er een jongen binnen. Blij dat er eindelijk iets

gebeurt, kijken we elkaar aan. Helaas is het niet de arts die ons verder helpt, maar een zaalarts. Hij vertelt dat hij me komt prikken, als ik dat goed vind natuurlijk. Als dat nodig is vind ik het uiteraard goed. Hij komt naast me zitten en vraagt of hij mijn armen eens mag bekijken. Ik stroop mijn mouwen op. Hij kijkt naar de aderen in mijn linkerelleboogholte. Hij tikt voorzichtig op een ader en kijkt bedenkelijk. Vervolgens tikt hij op een andere ader van diezelfde plek. Ik snap niet dat hij er zo lang over doet. In het ziekenhuis in Alkmaar hebben ze me ook vaak geprikt, maar daar duurde het nooit zo lang. Ik kijk mijn moeder aan en grijns naar haar, op zo'n manier dat de arts het niet kan zien. Mijn moeder grijnst terug. De beste man is nog lang niet klaar met mijn linkerarm. Nogmaals gaat hij alle aderen af en klopt er af en toe op.

Om de lange stilte te verbreken, vraag ik hem wat voor functie dat tikken op mijn aderen heeft.

'Dan komen ze een beetje op en ben je makkelijker prikbaar,' legt hij uit.

Hij wil mijn rechterarm bekijken. Hiermee voert hij hetzelfde ritueel uit. Mijn grijns wordt steeds groter en is ook steeds moeilijker te verbergen. We zijn een nieuwe wereld binnengestapt en het lijkt erop dat niet wij degenen zijn die zich het meeste moeten aanpassen. Ik beeld me in dat onze zaalarts hier ook nieuw is en dat ik zijn eerste patiënt ben. Dat hij zenuwachtig is vanwege de mensen die hij moet prikken en dat hij eigenlijk niet zo goed weet hoe dat moet. Hij wil nogmaals mijn linkerarm zien.

'Ik denk dat ik weet waar ik je wil prikken,' zegt hij.

'Doe maar hoor,' zeg ik nonchalant. Hij prikt. Er komt bloed uit. Hij is tevreden, wij zijn tevreden.

Mijn moeder en ik kunnen het niet helpen dat we de slappe lach krijgen. De jongen vraagt waarom we lachen en ik leg uit dat het wel erg lang duurde. Hij vertelt dat hij de enige is die op deze afdeling prikt en dat veel patiënten erg kwetsbaar zijn. Elke blauwe plek is zijn schuld. Daarom neemt hij er zoveel tijd voor en probeert hij

blauwe plekken zoveel mogelijk te voorkomen. Het lijkt me een duidelijke uitleg. Ik vind het wel een beetje onzin, want de blauwe plekken van vorige week van het ziekenhuis in Alkmaar zijn nog duidelijk zichtbaar op mijn arm. We geven elkaar een hand en hij wenst me sterkte.

‘Mam, heb je echt geen zin in een spelletje?’ vraag ik.

‘Misschien straks,’ zegt ze.

De jongen met zijn prikspullen heeft ons wel even vermaakt, maar nu zitten we weer met z’n tweeën op de kamer. Ik zie mezelf zitten met mijn moeder, wachtend op wat de nieuwe wereld ons gaat brengen.

We worden doorgestuurd naar een *flow-kamer*. Hier zal de arts straks wat onderzoeken doen en vertellen wat de bedoeling is. De *flow-kamer*, zo wordt ons uitgelegd, is een heel speciale kamer. Hij is gemaakt om zoveel mogelijk bacteriën buiten te houden. De kamer heeft een dubbele deur zodat de lucht van buiten wordt tegengehouden. Binnen circuleert er continu schone lucht die extra gefilterd is. Door de luchtdoorstroming blijven er zo min mogelijk bacteriën hangen en is de kans op een infectie het kleinst. Het schijnt dat deze kamers worden gebruikt voor de ergste gevallen. Ik ben benieuwd of ik hier ook kom te liggen. Misschien slaap ik vannacht wel in dit bed. Dan hoor je mij niet klagen. Een kamertje voor mij alleen. De *flow-kamer* staat leeg en wordt door ons gebruikt als wachtkamer. De speciale installatie staat ook uit. We mogen de gezelschapsspelletjes meenemen.

Ik heb mijn moeder overgehaald om een potje mens-erger-je-niet te doen. We gebruiken het ziekenhuiskastje als tafeltje. Opgaand in het spelletje vergeten we plaats en tijd en als de arts op wie we al zo lang wachten binnenkomt, rukt hij ons terug in de werkelijkheid.

‘Wat we gaan doen is een beenmergpunctie en een ruggenprik,’ zegt hij.

Deze handelingen kan ik me nog herinneren van vorige week in

het ziekenhuis in Alkmaar. Dat was niet prettig, dus ik probeer te onderhandelen dat ze de resultaten van Alkmaar overnemen.

‘Dat kan niet,’ zegt de arts. ‘We willen het zeker weten en daarom moeten we de onderzoeken nogmaals uitvoeren.’

We beginnen met de ruggenprik. Als patiënt moet je hierbij in foetushouding gaan zitten. Volgens de arts is het het makkelijkste als ik op het bed ga zitten en mijn hoofd naar mijn knieën duw. De wervels in mijn rug bollen zich dan goed, zodat hij ertussen kan prikken. Hij haalt een lange naald tevoorschijn. Ik zie mijn moeder naar achteren deinzen. Ze vraagt of ik het erg vind als ze op de gang wacht. Dat vind ik helemaal niet erg. Mijn moeder loopt de kamer uit. De arts legt uit dat hij met een holle naald tussen mijn ruggenwervels gaat prikken. Daar loopt een hersenvochtkanaal, waar ze een beetje vocht uit willen halen.

‘Ik ga nu prikken,’ zegt hij.

Ik hou mijn adem in en wacht op het prikje. Ik voel een naald mijn rug in gaan. Het doet niet echt pijn en voelt eigenlijk vooral gek. Gek omdat je lichaam er niet aan gewend is dat er op die plek zenuwen aangeraakt worden. De naald zit wel echt diep. De arts klinkt niet tevreden. Hij zegt dat hij nog even moet zoeken en vertelt me dat hij de naald even op en neer zal halen, zodat hij het kanaal beter kan vinden.

Er schiet een stuip trekking door mijn lichaam. Vóór de prik heeft de arts me hiervoor gewaarschuwd. Tussen de wervelschijven zitten een heleboel zenuwen en als daar de naald in gaat, is dat geen prettig gevoel. Hij heeft niks te veel gezegd. Door de stuip trekking en doordat ik mijn hoofd zo naar beneden houd tussen mijn knieën, word ik een beetje duizelig. Ik vertel hem dat en de arts zegt dat hij bijna klaar is, omdat hij al wat vloeistof uit de naald in het buisje ziet druppelen. Ik ben nog nooit in mijn leven flauwgevallen, maar dit moment, met een naald in mijn rug, lijkt me geen handig tijdstip om dat voor het eerst mee te maken.

‘Het buisje is vol, ik hoef de naald er nu alleen nog maar uit te trekken,’ zegt hij.

Het volgende dat nodig is, is een beenmergpunctie. Beenmerg is de sponsachtige substantie aan de binnenkant van je bekken. Door met een heel klein appelboortje een gaatje te boren in het bekken, kan de arts de substantie opzuigen en krijgt hij een klein beetje beenmerg op een schaalpje.

‘Dit is geen fijn gevoel. Misschien wel pijnlijker dan de ruggenprik,’ zegt de arts.

Als hij zich klaarmaakt voor deze prik vindt verpleegkundige Irene dat een goed moment om een gesprek te beginnen.

‘Ik hoorde dat je veel wedstrijden zwemt. Heb je ook veel in het buitenland gezwommen?’ vraagt ze.

‘Ik heb veel in het buitenland gezwommen. Een halfjaar geleden hadden we nog een wedstrijd in Hawaï,’ zeg ik terwijl de arts op het punt staat om een naald in mij te steken.

‘Goh, dat is gaaf zeg, wat heb je daar allemaal gezien?’ vraagt Irene.

‘Als je het goed vindt zal ik je er zo van alles over vertellen, ik wil me nu graag even op de pijn concentreren.’

Als de artsen de kamer uitlopen, is mijn moeder de eerste die terug is en ze vraagt bezorgd hoe het was, of ik het niet erg vind dat ze de kamer uit gevlucht was en of ik nu niet een heleboel pijn heb.

Ik heb met haar te doen. Terwijl ik alles zelf kan ondergaan en me zelf ziek en beroerd voel, voelt zij zich alleen geestelijk beroerd. Ik denk dat het voor mijn ouders zwaarder is dan voor mij. Mijn heup doet nog een beetje pijn van de beenmergpunctie, maar verder valt het wel mee. Op mijn moeder steunend loop ik het ziekenhuis uit, naar huis.

Als we thuiskomen, gooien we de voordeur open en roepen: ‘Papa, we zijn thuis.’

Geen gehoor. We lopen het huis in en zien mijn vader in zijn stoel zitten. Zijn ogen zijn dicht en hij beweegt nauwelijks. Dan lijkt hij langzaam te ontwaken. Ik heb hem wel eerder zo gezien: hij is dan aan het mediteren en is volledig afgesloten van de wereld. Als de telefoon zou gaan, zou hij die niet horen. De wereld kan vergaan zonder dat hij het in de gaten heeft, hij bevindt zich in zijn eigen wereld.

Mijn vader ontwaakt vrij snel en vertelt dat hij tijdens zijn meditatie moest denken aan zijn jeugd en hoe het vroeger bij hem thuis was. Hij vraagt belangstellend hoe het bij ons ging, en wij vertellen enthousiast over de overijverige zaalarts, en met iets minder enthousiasme over de ruggenprik en de beenmergpunctie. Over een paar dagen gaan we nogmaals naar het ziekenhuis, maar dan moet ik er ook blijven en gaat de behandeling beginnen.

Net als vlak na de diagnose komen er regelmatig mensen uit het dorp en vrienden of kennissen langs. Ze begrijpen dat het weer thuis moeten wonen moeilijk zal zijn, maar ook wel mooi. Het is geen geheim dat de relatie met mijn ouders, en zeker met mijn vader, een moeilijke periode heeft gekend. Bijna iedereen is ervan overtuigd dat dit trauma ons nader tot elkaar zal brengen.

Vroege jeugd

1986-1988

‘Vind je het niet leuk om een sport te doen?’ vraagt mijn moeder.

Ik haal mijn schouders op. ‘Misschien wel, ja.’

‘Wat voor sport zou je dan willen?’

Ik bedenk dat ik buiten weleens voetbal met vriendjes en roep ‘voetbal’. Daar ben ik nog wel een beetje jong voor, zegt mijn vader. Maar toch stelt hij voor om te vragen of ik een keertje mee mag doen. ‘Je moet wel begrijpen dat de andere jongens een paar jaar ouder zijn dan jij,’ zegt hij. Ik vind het een beetje eng. Zoveel nieuwe kinderen en dan ook nog oudere jongens. Mijn vader haalt me over om toch mee te gaan.

Het voetbal valt een beetje tegen. De nieuwe kinderen vind ik eng, dat blijft zo. Tot zover het voetbal.

Als er vriendjes komen spelen, vind ik het leuk om wedstrijdjes met ze te doen. Rennen van lantaarnpaal tot lantaarnpaal of een rondje om het huis. Meestal win ik, de rondjes zijn voor mij bekend terrein. Als er geen vriendjes mee willen doen, zoek ik de uitdaging in mezelf verbeteren. Misschien is dat wel leuker. Lastig is wel dat je dan tegelijkertijd moet rennen en kloppen. Met de stopwatch in mijn hand ren ik zo snel mogelijk rond het huis. Ik heb thuis zelfs een schrift liggen met records.

‘Is atletiek niet iets voor jou?’ zegt mijn vader.

Weer ga ik het een dagje proberen. Mijn ouders hebben geen zin